

Mgr. MARIE BENEŠOVÁ
MINISTRYNĚ SPRÁVEDLNOSTI ČR
A PŘEDSEDKYNĚ LEGISLATIVNÍ RADY VLÁDY

V Praze dne 30.12.2013
Čj. 795/2013-OD-SPZ/9

Nejvyšší soud ČR
Burešova 20
657 37 Brno

Věc: obv. Ing. P. T., nar. – stížnost pro porušení zákona

Příloha: trestní spis Městského soudu v Praze sp. zn. Nt 201/2012

Podle § 266 odst. 1 trestního řádu podávám ve prospěch obviněného Ing. P. T., nar. ... v B. nad L.-S. B., okres P.-v., bytem K., K. 555, adresa pro doručování Š., 7500 St. M., V. M. 35,

stížnost pro porušení zákona

proti usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 1. 2013, č. j. 9 To 78/2012-11333, kterým byla jako nedůvodná podle ustanovení § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítnuta stížnost obviněného směřující proti usnesení Městského soudu v Praze ze dne 16. 8. 2012 sp. zn. Nt 201/2012.

Usnesením Městského soudu v Praze ze dne 16. 8. 2012, č. j. Nt 201/2012-11260, bylo rozhodnuto tak, že pod bodem I. se podle § 278 odst. 3 tr. řádu povoluje obnova řízení v neprospěch obviněného Ing. P. T. Pod bodem II. se podle § 284 odst. 1 tr. řádu zrušuje pouze ve vztahu k obviněnému P. T. usnesení státního zástupce Vrchního státního zastupitelství v Praze ze dne 15. 2. 2008 sp. zn. 2 VZV 18/2006 o zastavení trestního stíhání.

Městský soud v Praze v odůvodnění tohoto rozhodnutí především uvedl, „že z obsahu spisu téhož soudu, sp. zn. 3 T 2/2008, a to zejména z protokolu o hlavních líčeních, v nichž vypovídali v procesním postavení svědků B., G., Sch., J. a S., a z výpovědí svědků F. B. (dříve Ch.) a J. O. K. G., učiněných v rámci veřejného zasedání v řízení o návrhu státního zástupce o povolení obnovy, zjistil, že tito svědci disponují podrobnými informacemi o podílu obviněného Ing. P. T. na jednání, jenž spočívá ve vyvedení 1,23 miliardy korun z CS Fondů

v roce 1997. Má proto za to, že jsou splněny zákonné podmínky pro povolení obnovy řízení v neprospěch obviněného“.

Proti tomuto rozhodnutí podal po jeho vyhlášení přímo do protokolu Ing. P. T. stížnost, kterou následně odůvodnil a o které rozhodl v neveřejném zasedání usnesením ze dne 7. 1. 2013, č. j. 9 To 78/2012-11333, Vrchní soud v Praze tak, že tuto stížnost podle ustanovení § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu zamítl jako nedůvodnou.

Vrchní soud v Praze své rozhodnutí odůvodnil tím, že obviněným napadené usnesení soudu prvního stupně je výsledkem řízení, které bylo provedeno v souladu se zákonem a rovněž závěr Městského soudu v Praze, že jsou dány podmínky pro povolení obnovy řízení v neprospěch obviněného Ing. P. T. je správný. Nalézací soud provedl dokazování v rozsahu, který odpovídá v daném řízení ustanovení § 2 odst. 5 tr. řádu a rovněž hodnocení důkazů bylo provedeno v souladu s ustanovením § 2 odst. 6 tr. řádu, což znamená, že dokazování bylo provedeno v rozsahu nezbytném pro vydání meritorního rozhodnutí ve věci, přičemž provedené důkazy byly vyhodnoceny jak jednotlivě, tak ve vzájemných souvislostech s ohledem na všechny okolnosti případu. Závěry o existenci zákonných důvodů pro povolení obnovy řízení ve smyslu ustanovení § 278 odst. 3 tr. řádu Městský soud v Praze odůvodnil způsobem, kterému nelze z hlediska ustanovení § 134 odst. 2 tr. řádu nic podstatného vytknout, zejména to, že by se nezabýval argumenty obviněného Ing. P. T., proč by návrhu státního zástupce neměl vyhovět.

Usnesením Ústavního soudu ze dne 16. 7. 2013, sp. zn. II. ÚS 1089/2013, byla ústavní stížnost obviněného směřující do výše citovaných rozhodnutí obecných soudů prvního a druhého stupně jako zjevně neopodstatněná odmítnuta.

Ústavní soud se však vůbec ve svém rozhodnutí, kterým pro neopodstatněnost odmítl ústavní stížnost obviněného, nezabýval a tak neposoudil námitku, že záznam zpracovaný svědkem Sch. v roce 1997 o setkání Ing. P. T. v K. v R., je falzum, což mají prokázat obviněným dodatečně předložené znalecké posudky z oboru kriminalistiky.

Tyto znalecké posudky zpochybňují věrohodnost jednoho ze svědků usvědčujících jej z vyvedení finančních prostředků z CS Fondů ve výši 1,23 miliardy Kč, a to K. Sch., který tvrdil, že si o setkání s Ing. T., na kterých měli probírat taktiku vyvedení peněz z CS Fondů a zajištění odblokování těchto peněz Ministerstvem financí ČR, pořizoval záznamy.

Protože se Ústavní soud touto námitkou vůbec nezabýval, nedopadá na tuto právní otázku výluka nemožnosti jejího posouzení ve smyslu čl. 89 odst. 2 Ústavy. V uvedeném směru je možno odkázat na judikaturu Nejvyššího soudu (usnesení Nejvyššího soudu ze dne 31. 5. 2005, sp. zn. 4 Tz 52/2005, a usnesení ze dne 26. 6. 2013, sp. zn. 4 Tz 24/2013).

K tomu je nutné dodat, že znalecké posudky Ing. D. H., znalce v oboru kriminalistika, specializace technické zkoumání dokladů a písemností, ze dne 26. 9. 2012 (viz spis na č.l. 11359) a Dr. M. M., znalce z oboru kriminalistika – technická expertiza písemností, ze dne 14. 11. 2012 (viz spis na č.l. 11347) skutečně zpochybňují pravost tohoto dokumentu.

Podle názoru těchto znalců byla zkoumaná listina vyhotovena na zařízení pracujícím na principu elektrografického (laserového) tisku a je sázena typografickým písmem calibri, které navrhl holandský písmař Lucas de Groot v roce 2003. Všeobecně dostupné bylo toto písmo calibri po svém vydání společností Microsoft v systémech Windows Vista a Microsoft Office 2007 v roce 2007. Zkoumaná listina proto nemohla být vyhotovena v roce 1997.

Jak bylo zjištěno z obsahu spisu, byly tyto znalecké posudky Vrchnímu soudu v Praze předloženy obhajobou, resp. byly dány do podatelny soudu dne 7. 1. 2013 v 8.10 hod. K tomu se váže úřední záznam předsedy senátu stížnostního soudu ze dne 7. 1. 2013, z něhož vyplývá, že dne 7. 1. 2013 ve 12.30 hod. bylo zjištěno, že v dané věci bylo podáno doplnění stížnosti na podatelně zdejšího soudu v 8.10 hod., které bylo vyzvednuto vedoucí kanceláře v 11.50 hodin a následně dodáno do kanceláře. V té době však neveřejné zasedání konané o stížnosti obviněného již v 11.00 hod. bylo ukončeno.

Z výše uvedeného tedy vyplývá, že předmětné znalecké posudky nebyly ve stížnostním řízení před Vrchním soudem v Praze k důkazu provedeny, jak obviněný ve svém dodatku ke stížnosti navrhol. Skutečnost, že nebyly senátu, který rozhodoval v neveřejném zasedání, předloženy, je s ohledem na to, že došly do sféry dispozice soudu před okamžikem rozhodnutí, nerozhodná.

Na tom nemůže nic změnit ani ta okolnost, že podatel neavizoval neprodlené předání těchto posudků předsedovi senátu, ani to, že znalecké posudky byly vypracované dříve a obviněnému nic nebránilo je doručit soudu s větším časovým předstihem, a to zvláště za situace, že o termínu konání neveřejného zasedání, nebyl vyrozuměn. Podle mého názoru jde o tzv. objektivní vadu řízení, za kterou nese odpovědnost soud a nemůže být k tíži obviněného.

Podle § 2 odst. 5 tr. řádu orgány činné v trestním řízení postupují v souladu se svými právy a povinnostmi uvedenými v tomto zákoně a za součinnosti stran tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro jejich rozhodnutí. Doznání obviněného nezbavuje orgány činné v trestním řízení povinnosti přezkoumat všechny podstatné okolnosti případu. V přípravném řízení orgány činné v trestním řízení objasňují způsobem uvedeným v tomto zákoně i bez návrhu stran stejně pečlivě okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch osoby, proti níž se řízení vede. V řízení před soudem státní zástupce a obviněný mohou na podporu svých stanovisek navrhopvat a provádět důkazy. Státní zástupce je povinen dokazovat vinu obžalovaného. To nezbavuje soud povinnosti, aby sám doplnil dokazování v rozsahu potřebném pro své rozhodnutí.

Podle § 2 odst. 6 tr. řádu orgány činné v trestním řízení hodnotí důkazy podle svého vnitřního přesvědčení založeného na pečlivém uvážení všech okolností případu jednotlivě i v jejich souhrnu.

Podle ustanovení § 145 odst. 2 tr. řádu lze stížnost opřít o nové skutečnosti a důkazy.

Podle ustanovení § 147 odst. 1 tr. řádu při rozhodování o stížnosti přezkoumá nadřízený orgán

- a) správnost všech výroků napadeného usnesení, proti nimž může stěžovatel podat stížnost, a
- b) řízení předcházející napadenému usnesení

Podle ustanovení § 148 odst. 1 písm. c) tr. řádu nadřízený orgán zamítne stížnost, není-li důvodná.

V rámci přezkumného řízení bylo z obsahu trestního spisu zjištěno, že předmětné znalecké posudky, které obviněný předložil dodatečně Vrchnímu soudu v Praze a jimiž zpochybňoval věrohodnost jednoho z důležitých svědků, usvědčujících jej ze závažné trestné činnosti, pro kterou je nyní po povolení obnovy, znovu trestně stíhán, nebyly před soudem v neveřejném zasedání konaném dne 7. 1. 2013 provedeny, přesto, že jde o důkaz pro posouzení věci zásadní.

Přitom v tomto řízení měla být nadřízeným soudem věc řádně přezkoumávána v intencích ustanovení § 147 odst. 1 tr. řádu na základě opravného prostředku obviněného, kterým včas napadl rozhodnutí nalézacího soudu.

Ústavní soud v nálezu ze dne 24. 2. 2004, sp. zn. I. ÚS 733/01, zdůraznil, že „v řadě svých nálezů (III. ÚS 61/94, III. ÚS 95/97, III. ÚS 173/02 a další) podrobně vyložil pojem tzv. opomenutých důkazů ve vazbě na zásadu volného hodnocení důkazů a kautely, jež zákon klade na odůvodnění soudních rozhodnutí. Zásada volného hodnocení důkazů tudíž neznamená, že by soud ve svém rozhodování (v úvahách nad ním) měl na výběr, které z provedených důkazů vyhodnotí a které nikoli, nebo o které z provedených důkazů své skutkové závěry (zjištění) opře a které opomene. Neakceptování důkazního návrhu obviněného lze založit toliko třemi důvody: Prvním je argument, dle něhož tvrzená skutečnost, k jejímuž ověření nebo vyvrácení je navrhován důkaz, nemá relevantní souvislost s předmětem řízení. Dalším je argument, dle kterého důkaz není s to ani ověřit ani vyvrátit tvrzenou skutečnost, čili ve vazbě na toto tvrzení nedisponuje vypovídací potencií. Konečně třetím je pak nadbytečnost důkazu, tj. argument, dle něhož určité tvrzení, k jehož ověření nebo vyvrácení je důkaz navrhován, bylo již v dosavadním řízení bez důvodných pochybností (s praktickou jistotou) ověřeno nebo vyvráceno“.

Žádný z těchto důvodů však Vrchní soud v Praze z výše uvedených objektivních příčin pochopitelně neuvedl a neaplikoval.

Ohledně opomenutých důkazů pak Ústavní soud akcentoval, že „zásadám spravedlivého procesu, vyplývajícím z Listiny (čl.36 odst.1), nutno rozumět tak, že ve spojení s obecným procesním předpisem v řízení před soudem musí být dána jeho účastníkovi možnost vyjádřit se nejen k provedeným důkazům (čl.38 odst.2 Listiny) a k věci samé, ale také označit (navrhnout) důkazy, jejichž provedení pro zjištění (prokázání) svých tvrzení pokládá za potřebné; tomuto procesnímu právu účastníka odpovídá povinnost soudu nejen o vznesených návrzích (včetně návrhů důkazních) rozhodnout, ale také - pokud jim nevyhoví - ve svém rozhodnutí vyložit proč, z jakých důvodů (zpravidla ve vztahu k hmotněprávním předpisům, které aplikoval a právním závěrům, k nimž na skutkovém základě věci dospěl) navržené důkazy neprovedl, resp. pro základ svých skutkových zjištění je nepřevzal; jestliže tak obecný soud neučiní, zatíží své rozhodnutí nejen vadami spočívajícími v porušení obecných procesních předpisů, ale současně postupuje v rozporu se zásadami vyjádřenými v hlavě páté (především čl.36 odst.1, čl.38 odst.2 Listiny). Odvolací soud neakceptováním, resp. opomenutím důkazních návrhů stěžovatele, tak zatížil své rozhodnutí vadou zakládající porušení základních práv stěžovatele dle čl.36 odst.1, čl.38 odst.2 Listiny“.

Vzhledem k tomu, že Vrchní soud v Praze, jako soud stížnostní, v rozporu s ustanovením § 145 odst. 2 tr. řádu nehodnotil všechny mu předložené důkazy, nedostál plně své přezkumné povinnosti, uložené mu zákonem, když se, z důvodů výše uvedených, nevyjádřil k navrženým důkazům obhajoby, majícím zpochybnit jeden z důvodů pro povolení obnovy řízení, mám za to, že v posuzovaném případě v důsledku jeho postupu byl zákon porušen v neprospekch obviněného.

Proto **navrhují**, aby Nejvyšší soud

1. podle § 268 odst. 2 tr. řádu vyslovil, že usnesením Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 1. 2013, č. j. 9 To 78/2012-11333, byl porušen zákon v neprospěch obviněného Ing. P. T., a to zejména v ustanovení § 2 odst. 5 a odst. 6 a v ustanovení § 147 odst. 1 tr. řádu;
2. podle § 269 odst. 2 tr. řádu napadené usnesení Vrchního soudu v Praze ze dne 7. 1. 2013, č. j. 9 To 78/2012-11333, zrušil, případně zrušil též i další rozhodnutí na zrušené rozhodnutí obsahově navazující, pokud s ohledem na důvod zrušení pozbyla podkladu,
3. dále postupoval podle § 270 odst. 1 tr. řádu a přikázal Vrchnímu soudu v Praze, aby věc v rozsahu zrušení znovu projednal a rozhodl.

Nejvyšší soud rozhodl pod sp. zn.: [3 Tz 1/2014](#)